

Пемахва съ крило си и взоръ устременъ.
Пронизливо остъръ, обръща къмъ менъ,
И вика ми съ хищний си орлешки звукъ.
И иска да каже: „Да харъкнемъ отъ тукъ!“

„Ний волни сме птици; да харъкнемъ тогазъ!
Тамъ гдето задъ облакъ гората блътъй,
Тамъ гдето се бурно морето синей,
Тамъ гдето залитатъ салъ вихри — и азъ!“

Но въ тези, както и въ много други стихотворения отъ дните на Пушкиновото скитничество, тагата е лека и ясна, подобна на утрenna снѣжка, несѣстена още отъ размислитѣ на поета за онова, на което тя е предвѣстателка. — И ето че Пушкинъ е пуснатъ отъ своя „затворъ“ — за да влѣзе въ другъ, много по-тежъкъ отъ първия: на 9 августъ 1824 той, като заточеникъ, пристигва въ родното си село. Едно писмо, писано до Жуковски въ Петербургъ, ни рисува най-релефно душевното състояние на поета и неговия животъ въ бащиния му домъ. „... Когато пристигнахъ тукъ, азъ бѣхъ посрѣщанъ отъ добри по-добри; но скоро всичко се промѣни. Баща ми, уплашенъ отъ моето заточаване, все това ми натяква, че и него очаква съща участь. Пещуровъ, натоваренъ да слѣди къде ходя и що върша, е ималъ безочливостъ да предложи на баща ми длъжността самъ той да отваря моите писма, съ една рѣчь — да бѣде мой шпионъ... Азъ рѣшихъ да мълча, да бѣда сдържанъ. Баща ми почна да мѣри на брата ми, че азъ съмъ го училъ на безбожие. Азъ все мълчахъ... Но най-сетнѣ, за да се отърва отъ това ~~неприятно~~ положение, отивамъ при баща си и поисквамъ позволение да му говоря искрено, откровенно — ни дума повече не му казахъ. Баща ми кипна. Азъ се поклонихъ, мѣтнахъ се на коня и се махнахъ. А той повиква брата ми и му запрята да дружи съ менъ, avec se monstre, se fils dénaturé. Жуковски, помисли си за моето положение и сѣди. Свѣсъ ми се зави, когато се научихъ за това. Отивамъ пакъ при баща си и му ~~изказвамъ~~ всичко, що ми бѣ натежало на сърце презъ цѣли три мѣсеца; като завършихъ съ това, че му говоря за сетенъ пѣтъ... Баща ми, въползуванъ отъ обстоятелството, че всичко това ставаше безъ свидетели, искача и разпаява на всички въ къщи, че азъ съмъ го билъ!... После пѣкъ че съмъ искалъ да го ~~бия~~!... Прѣдъ тебъ азъ не се оправдавамъ... Спаси ме,